

Slavnost Seslání Ducha svatého – Hod Boží svatodušní

Letnice byly chvílí, kdy církev vstupuje do světa hotová a dospělá. Z hrstky ustrašených a bezradných apoštolů se stává během nepatrného okamžiku sbor neohrožených hlasatelů vyzbrojených silou Ducha, kteří začínají plnit své poslání. Tato proměna byla plodem Ducha svatého, který dovršuje v nich to, co Kristus započal, neboť jeho funkcí v životě Nejsvětější Trojice je dovršovat, pečtit, sjednocovat. Přichází v bouři a vichru jako oheň a žár, který přetavuje a zaněcuje. Jeho síla je neodolatelná. A jeho působení se rozlévá do organismu mladé církve s takovou silou, že tato mladá církev se rozrůstá takřka přes noc a šíří se s takovou rychlostí do všech zemí, která dodnes nás udivuje.

Tato síla byla slíbeným darem Krista, ale byla také vyprošena apoštolů, kteří v modlitbě a bdění se připravovali na seslání Ducha svatého a věřícími a Pannou Marií především. Snad právě její modlitba byla jedním z důvodů hojnosti síly, která se rozlila na církev během letnic. Duch svatý vstoupil v tento den v církev a vane v ní od té doby neustále. Apoštolové sdělovali tohoto Ducha svatého, kterého dostali, dále, jak máme o tom řadu svědectví ve Skutcích apoštolů. Vkládali na ty, kteří uvěřili a byli pokřtěni, ruce a oni dostávali Ducha svatého, který se v nich projevoval v mnoha případech právě takovými mimořádnými dary jako v apoštolech o Letnicích. A svátost biřmování je právě tímto sdělováním Ducha svatého, kterého Kristus seslal podle svého zaslíbení na církev.

Je to svátost Letnic, svátost křesťanské dospělosti, v níž Duch svatý dovršuje i v nás Kristovo dílo vykoupění. Není doprovázeno oněmi zázračnými projevy, o kterých jsme četli v dnešní bohoslužbě slova. Duch svatý není jen vichrem, který zachvacuje v bouři a plní síly člověka a dělá z něho svůj nástroj. Je také vánkem, který vane jako duch života a sděluje svou životodárnou sílu. Svátost biřmování je svátostí křesťanské dospělosti, v níž křesťan se upevňuje v té pravdě, kterou přijal a v sobě rozvíjel. Je však zároveň převzetím zodpovědnosti za osud této pravdy ve světě, za osud díla Kristova. Pro tuto odpovědnost a pro tuto povinnost nést Kristovu pravdu světu, dosvědčovat ji, uskutečňovat ji, obhajovat ji, dostává zvláštní svátostnou pomoc od Ducha svatého.

Křesťanská dospělost – to je to, co právě dnes potřebujeme. Křesťanství v nás má mnohdy ráz nedospělosti. Je založeno na povrchní znalosti Kristovy pravdy, která v nás má úroveň školních vědomostí, naše představy o Bohu a Božích věcech jsou naivní, neprohloubené, povrchní. Nejsme proto často schopni tuto pravdu hájit ani šířit. Není v nás dospělosti pravdy – nemůžeme říci se sv. Pavlem: Víím, čemu jsem uvěřil. Nejsme upevněni v této pravdě. Naše srdce je kolísavé a zmítané nejrůznějšími pohyby a výkyvy. Necítíme v sobě odpovědnost za osud Kristovy pravdy a křesťanství. Naše postoje jsou často jen odpovědí, co toto tzv. křesťanství od nás chce a požaduje a my se s tím uspokojíme – že dáváme co je Božího Bohu, že se cítíme jako poddaní Boha, kterým sluší zachovávat určité předpisy, které on dal.

Namísto abychom se cítili aktivními členy křesťanské obce, kterým leží na srdci nejen osud vlastní spásy, ale spásy celého světa. Necítíme v sobě ono povolání, k němuž jsme bylo posvěceni skrze svátost biřmování, rozdělujeme se na třídu těch, kteří jsou profesionálně pověřeni šířením Kristovy pravdy – tj. třídu kněží a třídu těch, kteří jsou jimi spravováni a vedeni – jimž tedy nepřísluší tento profesionální úkol kněží. Zapomínáme, že vedle tohoto rozdělení je primární a základní jednota Božího lidu, který celý je nositelem Kristova spásného poslání ve světě a celý se na něm podílí. Každého z nás posvětil Duch svatý ve svátosti biřmování k apoštolátu a svědectví. Všemi námi vane tento Duch, který nám přiděluje své úkoly podle našich schopností a Božích úradků. Avšak ten jako vánek, který může

rozvlnit jen klidnou hladinu, tak i Duch svatý může nás uchopit jen tehdy, není-li v naší duši zmatek a neklid tohoto světa. Jeho působení může v sobě pocítit jen ten, kde je připraven na něj čekat, po něm toužit a o něj prosit. Kéž bychom toto dovedli a kéž by naše modlitby se dovedly navzájem spojit a navzájem vystupňovat v jediný výkřik z volání neodolatelné touhy, na níž by odpověděl se stejnou silou a mohutností vichrem oněch Letnic, jaké prožili apoštolové a obnovil a přetvořil to, co v nás potřebuje přetvoření, aby vylil novou hojnost své síly na svou církev tak, aby zase s novou mladistvou silou vstoupila v dnešní svět a zjevila mu Kristovu pravdu starou a přece stále novou.